

DİN HERHANGİ BİR DİSİPLİNİN EMRİNDE OLAMAZ

Sosyal bilimlerde sağlıklı bir yöntem olan “mukayeseli üstünlük”, dinlerde, özellikle de İslamiyette uygulanamaz. Çünkü mukayesede, pozitif artılar yanında eksiler, zafiyetler, göreceli güzellikler ve çirkinlikler bulunur. Bir vahiy dini (kelimetullah) ve inanç sistemi olan İslamiyette siyasetin, “doğru yanlış, iyi kötü, alkış kargış, benim liderim, senin liderin” gibi karşıtlıklar, görecelikler bulunmaz. Siyaset karşıtlıklar üzerinde gelişir ve şekillenir, din ise mutlaklıdır. Bir inanç sistemine inanan insanlarda iman göreceli olamaz. “Ben Müslümanım ama bana göre Peygamber’imizin ya da Kitap’ımızın kusurları vardır.”, “Ben de Müslümanım ama biraz da Hristiyanım.” gibi diyaloglar mutlak inanca dayanan bir din sisteminde olamaz. Oysa bütün bu ve buna benzer diyaloglar, diyalektik farklılaşmalar siyasette olur.

Başka bir açıdan söylemek gerekirse İslamiyetin ilk özelliği dokunulmazlığıdır. Bunun içindir ki, din asla siyasetin doğrularına ve yanlışlarına, başarılarına ve başarısızlıklarına vagon yapılamaz. Siyasetin kadroları diyalektik bir evrimle değişir ama dinin peygamberi, dini kulları için indiren Allah, dinin sahabeleri, dinin kitabı (Kur’an-ı Kerim) başkaları için değişmez, değiştirilemez.

Siyasetin pratik mantığına doku malzemesi yapılan bir din uygulamasında büyük inanç buhranları doğar. Dini siyasetin ülke idaresinde kullandığı bütün örnekler ve bütün dönemlerde, dinin saf imanına büyük darbeler vurulmuştur. Çünkü başka amaçlarla kullanılan her şey, her düşünce, her eşyada olduğu gibi dinde de eskimeler, bozulmalar, yozlaşmalar başlar.

Hele hele ülkemizde olduğu gibi dinin en temel mesajı olan haram ve helal kavramlarına hiç aldırmayan birilerinin dinî kisve ile görüntü vermeleri, özellikle yeni nesillerin din psikolojisi bakımından bunalıma girmelerine yol açar.

Dinimiz “aktif ahlak” ister. Siyasetin aymazlıklarında “aktif ahlak”ı terk eden birilerinin “pasif ahlak” nutukları çekmeleri, en hafifinden -asla olmaması gerekli- bir dinsel riyayı gösterir. O zaman sapla saman öyle karışır ki dinin temelden reddettiği her şey üstelik dinî görüntü verenlerin rutinine döner. Ülkemizde son zamanlarda çok sıkça rastladığımız, din adına yapılan “savunma mekanizmaları” artık hakkaniyet sahibi insanları tiksindirecek seviyeye gelmiştir. Kendilerine her türlü “tatlı –haram” hayatı reva görüp başkalarına din adına her şeyi yasaklayanların görüntüleri, Allah’ın onları ibret olsun diye bu dünyada da cezalandırmasıdır.

Kara suratlarla, merhametsiz kalplerle, tuzu kuru üstünleşmelerle, beytül-male her geçen gün daha fazla uzanan haram ellerle dinimizin asla ilgisi olamaz. Siyasetçilerin kendi günahlarını dinle tevil etmelerine şimdilik buğzla da olsa “Hayır!” diyoruz.

Değerli Türkiz okuyucuları, dergimizin bu sayısının dosya konusu, “Din ve Siyaset”tır. Bu konuyu da Türkiye’nin en yetkin kâlemleri, farklı açılardan ele alıp sizler için değerlendirdiler.